

ANALOGNI

Svaki govнар sa mrvicom talenta već je napisao svoj dnevnik o danima virusa. Ja nisam. Mogao sam lepo da opisujem teskobu, cvrčavo i pucketavo ništa što se prostiralo ispred i iza mene, a onda nestajalo u tunelu mračnih želja, ali to nisam učinio. A nisam ni mogao. Verovatno zato što je ideja – ideja samo ako dolazi iz kosmičkog uma, spolja, a ne ako je isprovocirana manjkom slobode i viškom smrtonosnih virusa. Pisanje o ovom sranju bilo je fol, odbrambeni mehanizam životinjice saterane u čošak. Pravi pisci, oni poput Karvera i Bukovskog, pili bi u samoizolaciji dok se ne bi pretvorili u slivnik, a onda tako gnjecavi, nikakvi i raskvašeni, napravili divnu tapiseriju života, u kojem podjednako stradaju i anđeli i demoni, svetice i kurve.

Rekoh, nisam bio u stanju da napišem ni red. Mislim da je azijska despotija u kombinaciji sa domaćim fašistima, izmylelim iz pacovskih rupa poslednjih godina, doprinela da se osećam kao da sam sve svoje nabolje već napisao i odigrao. Uostalom, svaki se pisac razlikuje po otisku duše koji umeće u svoj literarni uradak. Oni sa viškom tuge i nesreće, ti su najveći.

Ipak, nisam baš mogao da do kraja igram ulogu očajnog i propalog bivšeg pisca. Jednog se jutra, ni iz čega, u mojoj zabludeloj glavi pojavio stih. Šta sa njim? Da li je on došao iz onog metaprostora odakle su dolazile i moje rečenice, odnosno, njihovi krajevi i počeci, pitao sam se. Tek, stih je skoro čitavog dana bubrio u mom mozgu, čak i u neprijatnim situacijama brojenja novca u pekari, novca koji je klizio kroz rukavice i nervirao me još više od naočara koje su se maglile svaki put kad bih izdahnuo vazduh; a izdisao sam ga po pravilu više u mirisnim prostorijama poput ovih. Okej, shvatio sam, sloboda je najdragoce-nija, slobode i hljeba, omaklo mi se, što reče Ivana Selakov, to je sve što djetetu treba, ali se onda, niotkuda, u ogledalu pojavio lik Vladimira Nazora i uperio prst u mene.

„Dan bez retka je izgubljen dan“, rekao je.

Pomislio sam da sam istu rečenicu slušao od još jednog dragog pokojnika koji je verovao da reči imaju magična svojstva. Recimo, da se od reči mogu umesiti svakojaka čudesa, klototristička pita sa sedam kora, vavilonske kule u obliku torte, borhesovske tufahije i kortasarovske knedle sa šljivama, da se izrazim jezikom loše postmoderne. Čak mi je u nekoliko navrata demonstrirao ono što su Hopi indijanci zvali spiritualnom harmonijom, uzeo bi cvet i zasadio ga u moj uzdah, a onda bi moj uzdah zamirisao i od obične depresije nastala bi psihodelična pesma. Obrisao sam suzu i odneo hleb iz pekare svojim roditeljima, koji su potom dugo gledali u hleb, kao da je to isti onaj hleb iz Judeje, čiji se svaki komad smatra ekvivalentom božanskog prisustva na zemlji. Smešno mi je bilo sve to, jer sam se već penzionisao kao pisac i čovek, te mi behu smešne sve te manifestacije oko unosa hrane i pića, budući da sam polako postajao i bespolan. Služba i mnogobrojni članovi kulta već su učinili dosta da budem oklevetan i naružen, te mi se ova paralela sa Sinom božjim

učinila dosta zanimljivom, iako, razume se ja nisam propagirao ljubav i okretanje drugog obraza, već preuzimanje određenih akcija, kako se razapinjanja, Kristalne noći, Staljinove čistke i fantazije Pola Pota ne bi ponovo ostvarile. Izgleda ipak da je svaka akcija, osim ja-love kontemplacije praćene masturbacijom, umela da proizvede određene reakcije; pore-dak koji se bazira na laži, kriminalu i pljački nikako ne sme biti uzdrman, shvatio sam sada, a u tome mi je pomogla i praznina koja se preda mnom otvorila, te sam pomirljivo čekao da se zemlja otvori.

Tako su dani prolazili, red pekare, odlazak do apoteke, red redova, malo alkohola, masna hrana koja začepljuje arterije, loše vesti, nemogućnost kreacije, abortus optimizma, taj rad. Dodatno bi me nervirali svi oni koji su širili lažnu nadu ili insistirali na lepoj reči. Lepe reči ostavimo onima koji će preživeti ovaj eksperiment, mislio sam i dezinfikovao svoj pogani jezik. Uh, što nisam idiot, govorio sam samom sebi pri ulasku i izlasku iz pekare.

Skoro da sam zaboravio na onaj stih. Nije to više ni bio stih, narastao je kao krofna i počeo da zauzima značajan deo zapremine moje imaginacije. Nešto se sa tim stihom moralo uraditi, postao je suviše veliki da bih neprimećeno mogao da ga šetam ili uvodim u prodavnice.

Desilo se, iznenada, da sam jednog dana, sve noseći namirnice iz prodavnice, nasred ulice izbljuvao taj stih, zapravo, pesmu. Bljuvao sam pred zapanjenim maskama svojih sugrađana za koje je sloboda povraćanja bila podjednako strana kao i sloboda mišljenja. Bljuvao sam sopstvenu žuč, a masa je stajala pored mene i vrtela glavama, dok je boja moje bljuvotine iz svetle prelazila u zelenu. Neko je onda pozvao komunalne policajce da mi napišu kaznu za bljuvanje, a uskoro se zaustaviše i policijska kola. Primetih, podbočen, da se među ljudima u belim odelima koji su izlazili iz vozila hitne pomoći nalaze i neki likovi iz danske serije *Ubistvo*.

Konačno, kad sam prestao da bljujem, komunalni policajac je mogao da mi napiše kaznu od 25.000 dinara. Neki čovek sa maskom mi je, šljapkajući po mojoj bljuvotini, rekao da mu je ovo ulepšalo dan i da bi se ubio da se nisam ispovraćao.

„Ja u glavi imam čitav roman“, prevrnuo je očima i povisio glas, „u stvari imam samo naslov.“

„Koji je naslov?“, pitao sam.

„Ljubav u doba korone“, rekao je.

„Aha“, rekao sam. „Lepo, ali već postoji. Napisala Maja Herman Sekulić.“

Čovek je potom skinuo masku, iz džepa izvadio pištolj i uperio ga sebi u usta.

„Kao da već nismo dovoljno poludeli, kao da već...“

„Nemojte!“, rekao sam, „smislićete vi bolji naslov...“

Očekivao sam da sebi raznese mozak dok sam mu to govorio, a u to zapravo nisam verovao. Bilo mi je svejedno, potpuno svejedno. I meni se u glavi već nekoliko dana vrzmao naslov moje poeme, koji je verovatno bio ukraden, ali koga je sada još bilo briga za to. Ionoako više nije bilo pesme, čak ni ideje o njoj, a ni unutrašnjeg glasa koji bi pesmu ispevao.